

Nogen, hvorhos han dog i sidste Tilfælde maa lade sig selv arrestere, maa blive forandret derhen, at man, for at erholde den omhandlede Bistand, kun skal behøve at tilstille Vedkommende sit Borgerbrev eller Næringsbeviis.

Foranlediget heraf skulde Man, efter Modtagelsen af Hr. Conferentsraadens behagelige Erklæring af 7de f. M., tjenstligt anmode Dem om, behageligen at ville tilkjendegive Andragerne, at Ministeriet ikke for Tiden finder Anledning til at bewirke nogen Forandring i den nu brugelige Fremgangsmaade.

Simon.

F. Svass.

Til

Chefen for Københavns Politi og Rystpolitiet.

in fidem
S. R. Hjort.

Det sidstnævnte Andragende gif saaledes ud paa, at en Borger, naar han trængte til Bessyttelse, istedetfor at henvende sig til en militair Vagt, kunde faae den Hjælp og Bessyttelse, han trængte til, ved blot at sende sit Borgerbrev eller Næringsbeviis til Politiet, da allerede saadant maatte være Garanti nok for Politiet til at hbe den forlangte Bessyttelse, altsaa, uden at det var nødvendigt at arrestere Manden selv. Har man ikke Sikkerhed nok deri, at den Mand, der beder om Hjælp, sender sit Borgerbrev eller Næringsbeviis eller, hvis det er en Embedsmand, Bestalling? Seg tillader mig derfor efter denne korte Motivering at rette det Spørgsmaal til den høitagtede Justitsminister: „Anseer Justitsministeren sig bemyndiget til ad administrativt Bei at foretage Forandring i Rescriptet af 28de Mai 1821, navnlig sammes § 8, der omhandler, at en kjøbenhavnsk Borger kun kan erholde militair Assistance til at stille et i hans Bopæl mulig opkommet Klammeri, eller til at lade Nogen arrestere, imod at han i

sidste Tilfælde skal lade sig selv arrestere. Tør det forventes, at Justitsministeren i modsat Tilfælde vil ad Røvgivningens Bei foretage sig Noget til Forandring af den nævnte Paragraph?“

Justitsministeren: Det har efter Forespørgselsens Indhold ikke forekommet mig ganske klart, hvilket Omfang Gjenstanden for den skulde have, idet der deels omtales Forandringer i Almindelighed i det Rescript, som den ærede Taler nævnte, deels navnlig Forandringer i § 8. Det Rescript, hvorom Taleren er, er givet til Commandantskabet i Kjøbenhavn og angaaer Forholdsregler for de Militaire med Hensyn til Gadeopløb og Tumulter og indeholder saaledes en heel Deel Bestemmelser, som ligge ganske udenfor Justitsministeriets Resfort. Jeg skal exempelvis nævne, at der deri er givet Bestemmelser med Hensyn til Tilfælde, hvor der finder Samling Sted af Menneker i for stor Nærhed af Vagten, angaaende Indberetninger til Commandantskabet etc. — Størstedelen af dette Rescript ligger, som sagt, udenfor hvad Justitsministeriet kan udøve nogen Indflydelse paa. Jeg skulde imidlertid, navnlig efter Slutningen af Forespørgslen, troe, at det, som har foresvævet den ærede Forespørger, er § 8, som han oplæste, og jeg troer det saameget mere, som hans Udtalelse, idet han forøvrigt gjentog Forespørgsels Indhold, nærmest rettebe sig paa denne Paragraph. Det var ganske vist en sørgelig Skilbring, han gav af Politiets Evne til at betrygge den borgerlige Sikkerhed her i Kjøbenhavn; paa de mørke Farver, hvormed den blev givet, skal jeg ikke indlade mig, da jeg troer, at Coloriten noget er fremgaaet af en Misforstaaelse, som ganske bestemt ligger til Grund for den ærede Rigsdagsmands Opfattelse. Han bemærkede, at Politichefen her i Byen nok vilde hbe Bessyttelse i de paagjældende Tilfælde, men at han ikke kunde, og Grunden til at han ikke kunde, siger den ærede Forespørger, er Bestemmelsen i § 8 i Rescriptet af 28de Mai 1821. Jeg tør ganske bestemt sige, at dette aldeles ikke er Tilfældet. Dette Rescript forbyder slet ikke Politichefen eller Politiet at hbe Borgerne den Betryggelse, hvor-